

Скарбничка

Катерина Бахтадзе

ВЕРЕДЛИВИЙ СОНЯШНИК

Настало літо, і поле стало жовтим-жовтим від квітучих соняшників. Усі квіти повернули свої голови до сонця, але один соняшник почав вередувати й примовляти:

— Чому це я маю повертатися до сонця? Нехай сонце повернеться до мене!

І з цими словами відвернувся й далі бурмотів. А інші соняшники кажуть йому:

— Хіба може для тебе одного сонце повернутися? У нього ж своя робота: воно обігріває всю землю й кожну рослинку.

— А мені байдуже! Я хочу, щоб сонце обігрівало тільки мене! А якщо воно не в змозі, то і я на нього не дивитимуся!

Здивувалися інші соняшники, але переконати його так і не змогли.

Летять на соняшники комашки – метелики та бджілки, – щоб опилити їх, усі соняшники радіють, повертають до них голови, дарують приємний аромат. А вередливий соняшник закрив листочками свою голову й бурчить:

— Навіщо ви всі прилетіли? Хіба я вас просив?

— Це наша робота, – відповіли комахи. – Ми опилиємо всі квіти. Завдяки цьому у вас буде смачне насіння.

— Знаю я вас! Ви збираєте мій пилок та їсте мій нектар! Я не дозволяю так чинити зі мною! Летіть звідси геть!

Здивувалися комахи, але що тут вдієш?.. Вони полетіли опиливати інші соняшники.

Настав час урожаю, і господарі почали збирати стиглі соняшники, щоб отримати насіння, а з насіння – запашну олію. Усі соняшники були дуже

щасливими, що змогли гарно прожити своє життя й принести користь. Господарі не могли натішитися щедрому врожаю. Вони усміхалися й дякували Богові за сонце, родючий ґрунт, комах і соняшники.

А вередливий соняшник став схожий на бур'ян: у нього не було зерна, він був кволий та сухий. Господарі дуже здивувалися, коли побачили його. Вони вирвали рослину з корінням і викинули на край городу.

Лежить соняшник весь блідий, сухий, нікому не потрібний і бурчить: «Яке нахабство! Яка неоціненна жертва! Я ж хотів бути не таким, як усі! Я маю власну думку!»

А мені здається, що можна бути не таким, як усі, і жити в мирі та злагоді з іншими. А ти як вважаєш, друже?

ЮНІЙ ДОСЛІДНИК 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

ПЕРСИКОВИЙ ЛИМОНАД 5

МАЯК
ІЗ СОЛОНОГО ТІСТА 8

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9

ЯК РАВЛИК
БУВ ПАВЛИКОМ 10

— Як ти любиш Україну,
Мій маленький друже?
— Нашу рідну Україну
Люблю дуже-дуже!

З Україною нікого
В світі не боюся.
І щоранку я до Бога
За неї молюся.

Щоб була щаслива, дуже,
Щоб була багата.
Я люблю її так дуже,
Як маму і тата.

О. Лупій

КАЛЕЙДОСКОП

ПАПЕРОВІ ПТАХИ

ПРАВДА – ЦЕ НАДІЙНО

Інна Сосяк

Чому мукала корова?

– Му-у-у-у-у-у! Му-у-у-у-у-у! Му-у-у-у-у-у! – раптово почала ревети корова.

Жінка злякано підхопилася з килимком, на якому задрімала. Її маленький синочок, котрий кілька хвилин тому бавився біля неї, зник.

– Артурчику, де ти? Іди сюди! – почала гукати мати, але хлопчика не було видно.

Неподалік було озерце. «Невже дитина впала у воду?!» – кинулася жінка до берега. «Плюх-плюх», – почула вона й побачила бульбашки на поверхні води. Матуся миттю стрибнула в озеро. Холодна каламутна вода відразу досягла плечей.

– Господи, допоможи знайти дитину! Урятуй мого хлопчика! – благала безпорадна жінка, нишпорячи руками під водою.

Секунди здавалися вічністю. Аж ось неподалік з'явився знайомий

чубчик. Жінка швидко підхопила хлопчика й витягла його на берег. Дитина була непритомна й не дихала.

– Дорогий Боже, віднови Артурчику дихання! Прошу Тебе, допоможи!

Мати повертала його в різні боки, натискала на груди, не розуміючи, що вдіяти, а поряд, окрім корови, нікого не було.

– Ісусе, Ти – Спаситель світу, Ти можеш урятувати синочка. Прошу Тебе, урятуй!

Після цих слів Артурчик розплющив очі, вдихнув повітря й почав викашлювати воду.

– Дякую Тобі, Господи! Я обіцяю виховати його для Тебе! – плакала від щастя жінка.

А сталося ось що. Того сонячного дня мама із сином пішли пасти корову. Вони постелили килимок під розлогою вербою. Мама

читала, Артурчик майстрував човник з паперу, а корівка їла молоді травичку. Матуся задрімала. Хлопчику вдалося зробити гарного кораблика, і він вирішив випробувати його. Артурчик підійшов до краю берега й поклав кораблик на воду. Він чудово тримався на воді й почав відпливати від берега. Хлопчик спробував дотягтися до нього рукою, аж несподівано шмат трави, на якій він стояв, відірвався, й Артурчик пішов під воду. Кілька разів він виринав, набирав повітря, а крикнути був не в змозі. Сил забракло. Останнє, що хлопчик почув, – це гучне мукання корови.

Мама дотримала свого слова. Артур виріс люблячим Господа й став чудовим проповідником Слова Божого. Коли він розповідає цю історію, то завжди додає: «Великі та дивні діла Твої, о Господи, Боже Вседержителю!»

• Присмак коров'ячого молока залежить від трави, яку з'їла тварина. Якщо воно гірчить, то, найімовірніше, тварина з'їла полин або іншу гірку траву.

• За все своє життя корова здатна дати аж 200 тисяч склянок молока!

• У багатьох народів задовго до появи грошей виплати обчислювалися в коровах.

• Часто тривалість життя цих тварин становить приблизно 20 років. Але іноді трапляються особини, вік яких досягає 35 років.

• За хвилину корова здатна зробити близько 100 жувальних рухів.

• Корови доброзичливі й навіть можуть дружити, обираючи собі товаришів у стаді.

• Корови – одні з небагатьох тварин, здатних плакати.

• На носі кожної з корів є унікальний візерунок (як відбитки пальців у людей). Кожен малюнок індивідуальний, і в США їх уже давно використовують для пошуку зниклих або вкрадених корів.

• Корови вчать на помилках родичів. Наприклад, якщо одну представницю стада вдарить струмом, коли вона доторкнеться до огорожі, більше ніхто з її родичів до цього місця не підійде, усі триматимуться від нього подалі.

ЦІКАВІ
ФАКТИ ПРО
КОРІВ

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

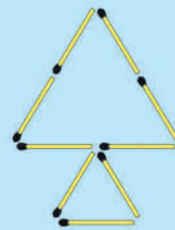
Невидимі чорнила з молока

Хід роботи:

Візьми тонкий пензлик і напиши або намалюй щось на аркуші паперу молоком. Коли напис висохне, він стане невидимим. Щоб літери з'явилися, потрібно нагріти аркуш паперу над свічкою або пропарувати його праскою. Молочні літери потемніють і стануть видимими. Це відбувається тому, що молоко підгорає при значно меншій температурі, аніж при тій, за якої горить папір. Отож місця, на яких є молоко, почорніють, а папір залишиться білим.

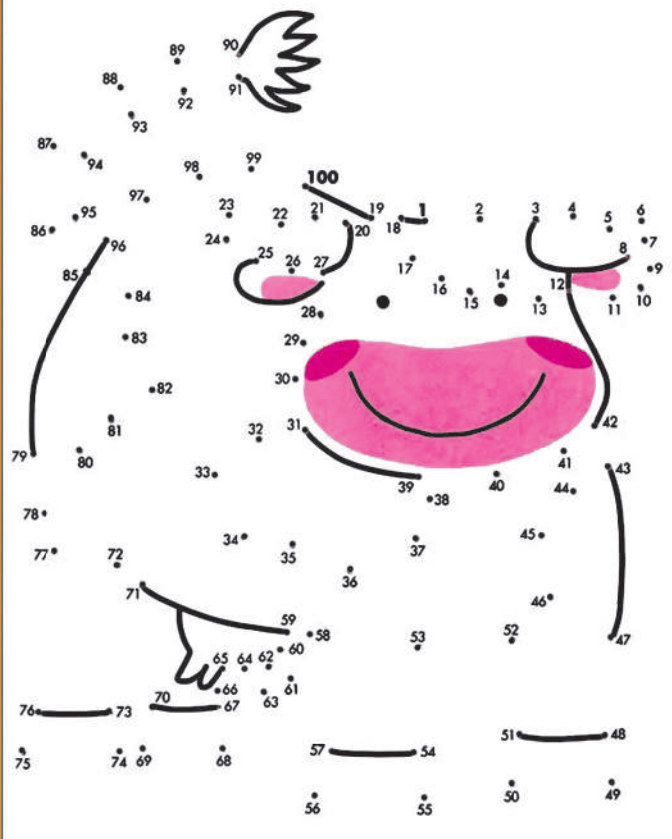
Тобі знадобляться:

- аркуш паперу;
- молоко;
- пензлик;
- праска або свічка;
- допомога старших.

ПЕРЕКЛАДИ ДВА
СІРНИКИ ТАК,
ЩОБ З ЯЛИНКИ
УТВОРИЛАСЯ РИБКА.

ЯКА КОРОВА СИДИТЬ НЕ ТАК, ЯК ІНШІ?

З'єднай послідовно крапки й
розфарбуй малюнок.

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$3 \text{ pineapples} + 3 \text{ pineapples} + 3 \text{ pineapples} = 9 \text{ pineapples}$$

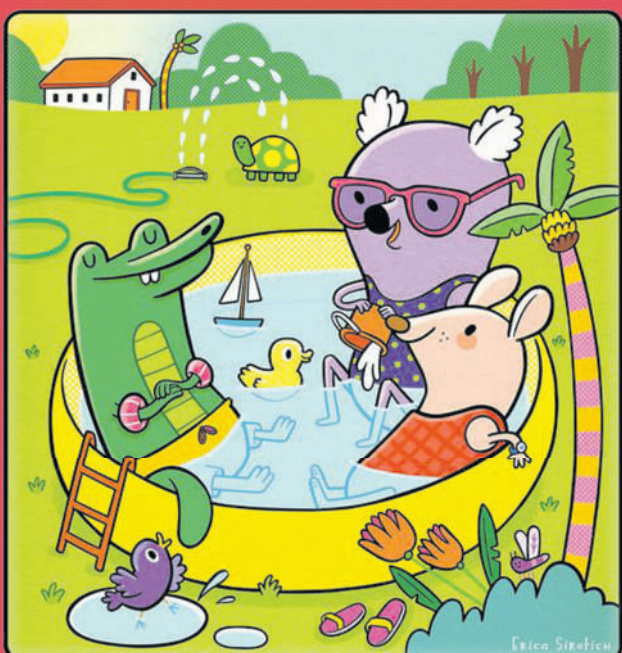
$$1 \text{ strawberry} \times 1 = 1 \text{ strawberry}$$

$$2 \text{ bunches of grapes} + 2 \text{ bunches of grapes} = 4 \text{ bunches of grapes}$$

$$1 \text{ watermelon} + 1 \text{ pineapple} = 2 \text{ fruits}$$

$$1 \text{ bunch of grapes} + 1 \text{ strawberry} + 1 \text{ watermelon} = 3 \text{ fruits}$$

СКІЛЬКИ ВІДМІННОСТЕЙ ТИ ЗМОЖЕШ ЗНАЙТИ?

ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ?

СКІЛЬКИ ТВАРИН НА МАЛЮНКУ?

Олена Люкманова

КАЛЕЙДОСКОП

Улітку до бабусі в село приїхали погостювати її внуки Павлусь і Мишко. Цілими днями вони гралися на сонечку, купалися в річці й, звичайно, допомагали бабусі поливати капусту й полоти полуницю.

Одного похмурого дня, коли сильний дощ невтомно поливав город, хлопці, нудьгуючи, побачили в будинку сходи, що вели на горище. «І як це ми раніше їх не помічали?» – здивувалися вони і швидко забралися нагору.

За старими меблями та зламаним велосипедом у самому кутку хлопчики побачили велику скриню. Струсивши з неї пил, вони обережно відкрили кришку. У скрині лежали старі зламані іграшки. Ось плюшевий ведмедик з відірваною лапою й одним скляним оком, ось великий паровоз без коліс, ось залізний самоскид з облущеною фарбою, дзиґа зі зламаною віссю. Так хлопці діставали одну іграшку за іншою, із цікавістю розглядаючи їх. Нарешті із самого дна скрині вони витягли якусь трубочку. Вона була схожа на підзорну трубу, тож Павлусь зазірнув у неї.

– Ну що там? – квапив його Мишко, якому теж кортіло

подивитися. – Покажи мені! – смикав він за рукав брата.

– Як гарно! – вигукнув Павлусь, повільно повертаючи трубу.

Мишко вихопив у нього іграшку, теж почав дивитися і здивувався.

– Що це так блищить і переливається?

Хлопчики не знали, що тримають у руках калейдоскоп. Він справді схожий на підзорну трубу, але варто зазірнути всередину нього, як потрапляєш у царство блискучих візерунків. Маленькі осяйні камінці, що містяться всередині, складаються в різні дивовижні фігури. Тільки повернеш калейдоскоп – і візерунок змінюється, немов камінчики живі.

– А подивімося, що там усередині? – запропонував Мишко. – Раптом там коштовне каміння?

І хлопці швидко розібрали калейдоскоп. Яким же було їхнє здивування, коли вони побачили лише кілька дзеркал та жменьку звичайних маленьких скелець.

– А де ж коштовне каміння? – здивувався Павлусь.

І засмучені хлопці побігли до бабусі. Старенька уважно

вислухала їхню розповідь про зниклі коштовності й, усміхнувшись, збрала калейдоскоп наново. Павлусь глянув у трубу й радісно вигукнув:

– Бабусю! Дорогоцінне каміння знайшлося! Ось воно знову в калейдоскопі!

– Тут щось не так, – сказав Мишко. – Як це прості скельця перетворюються на скарби?

– Весь секрет у тому, – почала пояснювати бабуся, – що всередині калейдоскоп викладений дзеркалами, і, відбиваючись у них, звичайні стекла починають виблискувати й переливатися, як коштовні.

Дорогий друже! Наслідуючи Ісуса Христа, ти світишся Його любов'ю, виблискуєш Його добротою, сяєш Його вірою. У руках Ісуса ти стаєш схожим на дорогоцінний камінь. Адже Той, Хто любить тебе, Хто дбає про тебе й береже тебе, Сам є коштовністю!

«Отже, для вас, які вірите, – дорогоцінність, а для тих, хто не вірить, – камінь» (1 Петра 2:7).

РОЖЕВИЙ ЗАХИСТ

Жаклін Телло Айяла

Якщо коли-небудь ти опинишся в Африці, обов'язково відвідай озеро Ретба, розташоване біля Дакару, столиці Сенегалу. У казках течуть молочні річки з кисільними берегами, а в цьому озері все навпаки: «кисільна» вода яскраво-рожевого кольору й «молочні» береги – білі від солі.

У Ретбі ти можеш плавати, навіть якщо не вмієш. Вода в ньому щільна через високий уміст солі, воно навіть солоніше, ніж Мертве море. Стоячи на березі, можна уявити, що озеро наповнене полуничним соком, але через сіль вода в озері неприємна на смак.

Чому ж вода в озері рожева? Мікроорганізми, котрі живуть там, щоб захиститися від яскравих сонячних променів і солі,

виробляють захисний пігмент червоно-коралового кольору. Цей пігмент блокує сонячне випромінювання й дає змогу мікроорганізмам виживати. Без такого захисту в гарячій і солоній воді вони б загинули, а озеро Ретба не мало би такого незвичайного кольору.

Багато людей наймають охоронців, щоб ті їх захищали, а інші просять захисту в «поганих хлопців». Але навіть у такому разі ніхто не застрахований від неприємностей. Насправді думати, що така ж людина, як ти, захистить тебе, – це ніби бачити все в рожевому світлі. Єдиний надійний захист – Бог, Котрий може врятувати тебе від будь-якої небезпеки. Він може послати військо ангелів, яке надійно оточить тебе, якщо ти попросиш про це.

ВІДПОВІДІ до ЗАВДАННЯ 2: 1 – біла сова; 2 – морська свинка; 3 – крокодил; 4 – пітон.

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИК ЛИМОНАД?

Про

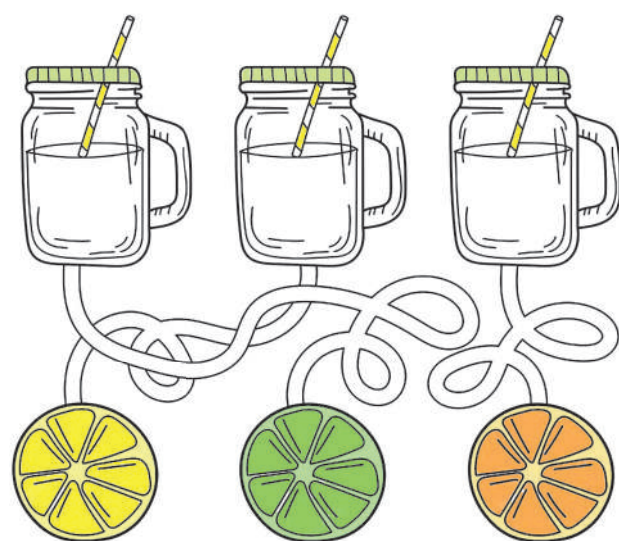
лимонад як відсвіжувальний напій є згадка в літописах 600 р. до н. е. Це були щербети, кiselомолочні, негазовані напої. У 300-х рр. до н. е. до двору Олександра Македонського привозили лід із далеких країн. Лимонний напій уперше з'явився у Франції за правління короля Людовіка I. Один з придворних чашників переплутав діжки з вином і подав у келиху сік. Виявивши помилку, він додав у сік мінеральну воду й не побоявся подати його королю. На запитання короля: «Що це?» – чашник відповів: «Шорле, Ваша Величність». Напій припав до смаку правителю, і відтоді «Шорле» почали називати «королівським лимонадом». Історія лимонаду, яким ми знаємо його сьогодні, починається у Франції 7 століття. Тоді почали готувати відсвіжувальний напій з води та лимонного соку з додаванням цукру. Основою лимонаду слугували мінеральні води, які привозили з лікувальних джерел. Такий лимонад могли дозволити собі лише аристократи, оскільки інгредієнти напою коштували чимало. Цієї ж пори лимонад з'являється і в Італії – велика кількість лимонних дерев дала змогу знизити вартість лимонаду, і там він швидше набув популярності. Італійський лимонад готували з додаванням

інших фруктів і трав'яних напоях. У 1670-х роках була заснована французька компанія, яка за допомогою розносників лимонаду продавала напій перехожим просто з діжок, надягнених на спину. 1767 року англійський учений Джозеф Прістлі вперше розчинив вуглекислий газ у воді. Він сконструював сатуратор – апарат, який насичував воду бульбашками. Поява газованої води надала лимонаду незвичайності та ще більшої популярності. Перші газовані лимонади з'явилися на початку 19 століття. 1871 року в США почали виготовляти імбирний газований лимонад, а згодом – напій на основі коренів та різних рослин. На початку 20 століття лимонад почали виготовляти у великих масштабах для широкої публіки, оскільки стало можливим закривати шипучий ароматний напій у пляшках. У радянські часи лимонад став національним напоєм. Його виготовляли на натуральних фруктових основах, трав'яних екстрактах та цукрі. Уже тоді лимонад став не просто прохолодним напоєм, а й тонізуючим і підбадьорливим. Лимонади продавали й у пляшках, і на розлив – в

апаратах. Агрошкіна вода насичувалася вуглекислим газом і перетворювалася на газовану. За прилавками стояли скляні конуси з різнокольоровими сиропами. Сиропами розливали в склянки та розбавляли газованою водою із сатуратора. Лимонад розливали також на вулицях, із візків. Обладнання таких пересувних міні-станцій також містило сиропи та сатуратор. Як за помахом чарівної палички, просто на очах у покупця виростала пінна шапка лимонаду, і шипучий диво-напій тішив смакові рецептори. У 50-ті роки візки замінили автоматами з газованою водою. В Америці вони з'явилися на сотню років раніше. Прототип таких автоматів виник ще в 1 столітті до н. е. в Стародавньому Єгипті. За Герона Олександрійського в місті встановлювали агрегати з водою, яка наливалася порційно під тиском оплачуваної монети.

Розв'яжи головоломку й розфарбуй кожен лимонад відповідним кольором.

ОБВЕДИ СКЛЯНКУ З ЛИМОНАДОМ,
НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА МЕЖІ.

www.detseli.ru

ПЕРСИКОВИЙ ЛИМОНАД

Тобі знадобляться:

- 5-6 персиків;
- дрібно натерта цебра трьох лимонів;
- 250 г цукру;
- 1,5 л води;
- 250 мл щойно вичавленого лимонного соку;
- жменя кубиків льоду;
- допомога старших.

1. Наріж персики невеличкими шматочками й виклади в каструлю.

2. Додай цебру, цукор і 500 мл води. Вари на помірному вогні до розчинення солодких кристалів і розм'якшення персиків.

3. Розімни фрукти товкачем і провари ще трохи до легкого загустіння.

4. Дай суміші охолонути й проціди її крізь сито.

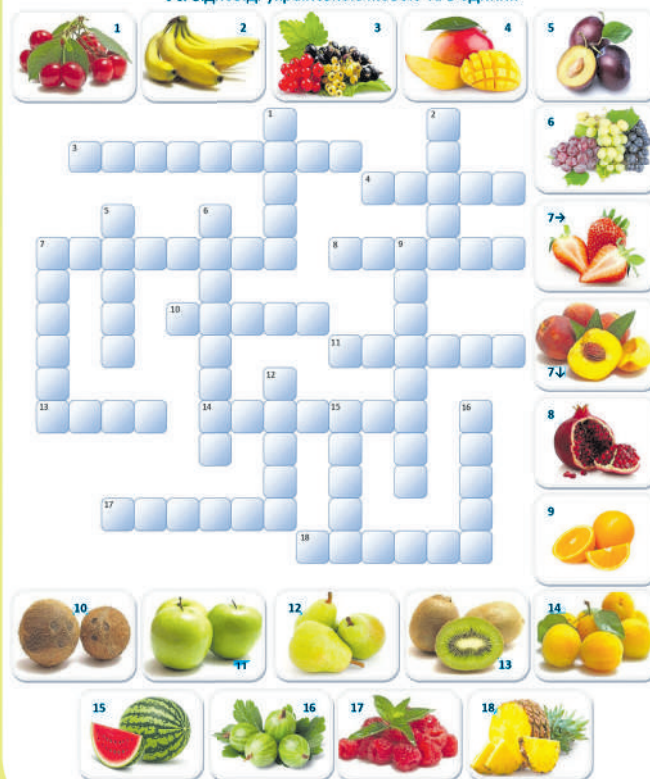
5. Додай воду, що залишилася, і лимонний сік.

Готово! Можна розливати напій по склянках, додавши лід.

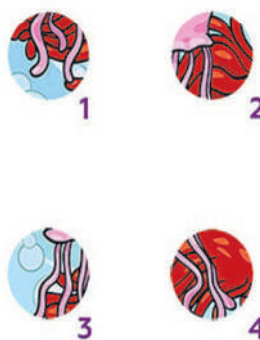

Кросворд «Фрукти та ягоди»

Усі відповіді українською мовою та в однині.

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

БДЖОЛИ-КАМЕНЯРІ

Джефф Чепмен

Усі ми живемо в будинках. У когось будинок більший, у когось – менший, у кожного свої вподобання. Часто будинок зводять із цегли або каміння, міцно з'єднуючи елементи розчином. Якщо ти бажаєш самостійно побудувати будинок, то потрібно навчитися цього. Бо ще змайструєш будиночок, який розвалиться від першого ж протягу! Крім того, тобі не обійтися й без того, хто допоможе спроектувати будинок, – без архітектора.

Багато комах – чудові будівельники. Серед них – бджоли-каменярі, що будують спеціальні кам'яні будиночки-келії, у які й відкладають яєчка. Одна з таких бджіл виготовляє крихітні «цеглинки» з піску та бруду. Потім вона переносить їх туди, де збирається будувати гніздо, і складає з них щось на кшталт глечиків. Незабаром комаху покриває всю поверхню гнізда цементом, ще й так, що його тепер не відрізниш

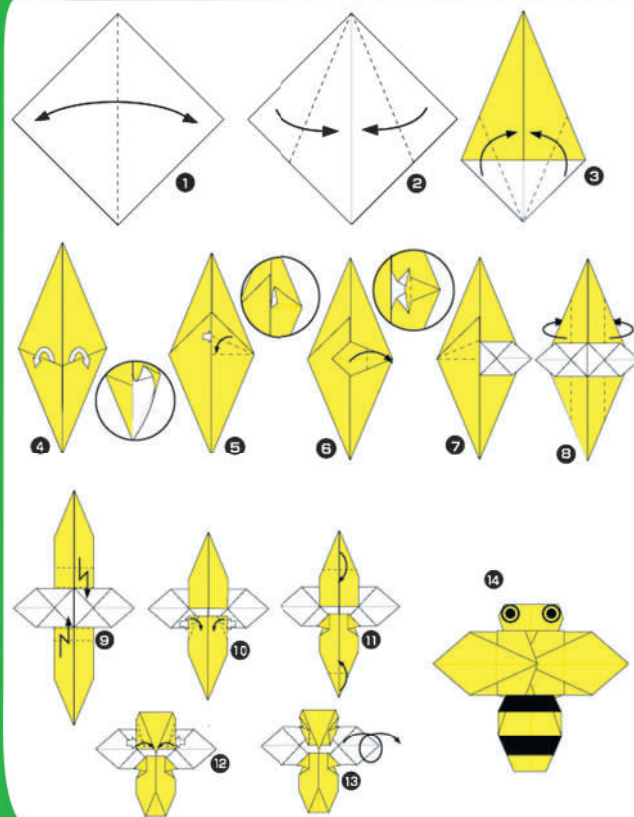
від каменю, до якого воно прикріплюється. У кожному чарунку бджола відкладає по яєчку, а потім заповнює їх медом, щоб, з'явившись на світ, личинка не вмерла з голоду. Потім бджола запечатує чарунки й залишає їх. Личинка сама зробить собі вихід із будиночка. Як же бджоли-каменярі навчилися виготовляти цеглини, складати з них чарунки, а потім так майстерно маскувати? Хто був автором проєкту для їхніх будиночків?

Інша бджола-каменяр дбає про потомство по-своєму. Кожне з яєчок вона відкладає в окрему порожню мушлю равлика, а потім заповнює мушлю особливою їжею, яка називається «бджолиними хлібцями». Потім бджола закопачує вхід розжованим листям і дрібними камінчиками. До того ж вона збирає шматочки трав, листя й тонких гілочок, маскуючи ними мушлю. І так комаху

готує будиночок для кожного відкладеного яйця. Як бджола-каменяр здогадалася відкладати яєчка в порожні мушлі, а потім ще й маскувати їх?

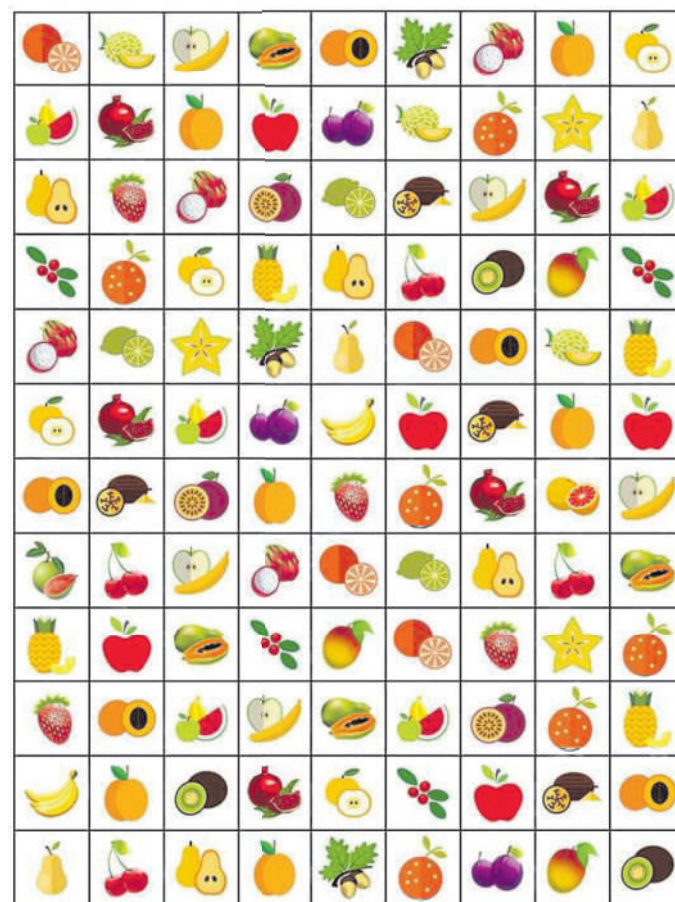
У бджіл крихітний мозок, тому вони не можуть думати й планувати так, як це робимо ми. Вони не здатні навчитися проєктувати та зводити будиночки. Не можуть вони й збагнути, що потомство потрібно поміщати в безпечне місце.

Еволюція не може пояснити поведінку бджіл-каменярів. Якби вони набували свого вміння зводити будиночки поступово, то якоїсь миті їхнє потомство могло залишитися без захисту, а отже, його з'їли б інші тварини. Бджоли мали вміти робити все це від самого початку, а тому вони повинні бути творінням Бога. Це ще раз свідчить про те, як Господь дбає навіть про найменших істот!

ОРИГАМІ.

ВІДШУКАЙ 5 ГРАНАТІВ.

Рубрика «Запитання-відповідь»

Запитання: Чому Бог створив комах так, що вони кусаються?

Відповідь: Бог не створював комах, які кусаються. Коли Господь творив наш світ, у ньому не було жодного зла та болю. Людина володарювала над тваринами, усі вони жили мирно, не полюючи одна на одну, а комах не кусали ні людей, ні тварин. Проте люди не послушалися Бога, згрішили й почали жити не в прекрасному Едемському саду, а в грішному видозміненому світі, у якому наявні біль і страждання. Гріх вплинув навіть на тварин, котрі почали полювати одне на одного. Але в усіх людей є надія після земного життя знову опинитися в прекрасному безгрішному світі, який Бог приготував для тих, хто вірить у Нього.

– Ти чула про пташину акцію? – запитала Чінтана, виймаючи з рюкзака кольорові аркуші паперу.

– Так, мама розповіла мені про неї. Я допоможу тобі.

Дві дівчинки почали виготовляти птахів з паперу, це мали бути голуби – символ миру. Діти брали квадратний аркуш паперу й складали його так, щоб утворилася пташка. Ці дівчатка були не єдиними, хто робив паперових птахів. Багато жителів Таїланду теж виготовляли голубів з паперу. Зрештою вони склали 120 мільйонів птахів!

Що ж вони збиралися робити з ними? Солдати Військово-повітряних сил Таїланду завантажили

птахів на борт 50 літаків. Незабаром літаки полетіли туди, де відбувалися воєнні дії, щоб скинути там ці символи миру.

Жителі цих районів перелякано підвели голови, побачивши військові літаки, що кружляли над ними. Однак раптом трапилося те, чого вони зовсім не очікували. На них полився дощ із паперових птахів. Замість бомб до їхніх ніг падали символи миру й доброзичливості.

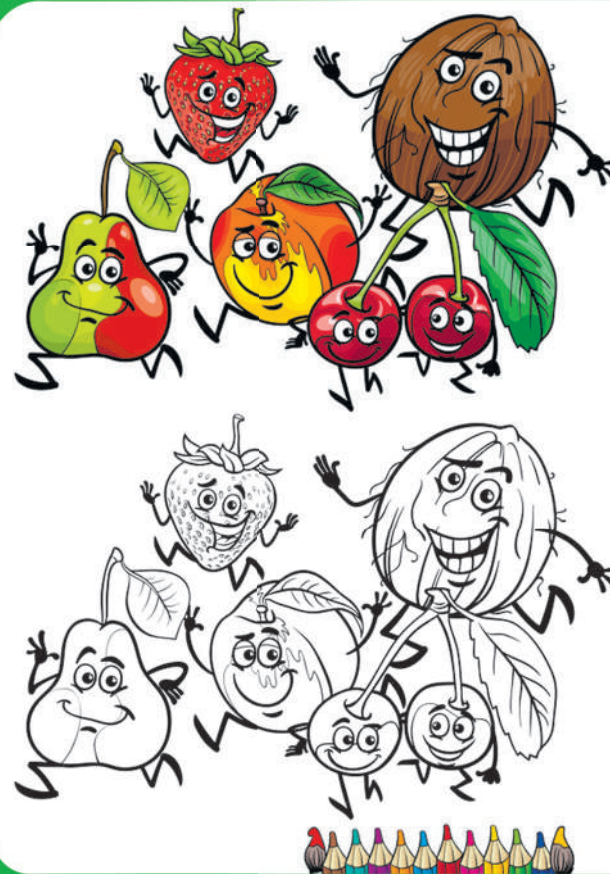
Хіба це не чудово, якби на світі не було більше воєн, стрілянини та злочинів, якби на нашій Землі завжди панував мир? І хоч цього не трапиться до Другого приходу Христа, ми можемо зробити свій внесок, доброзичливо і з любов'ю спілкуючись з людьми. Ісус говорить: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими названі будуть» (Матв. 5:9).

Поміркуй про це. Що ти можеш зробити, щоб бути миротворцем у своєму домі, на своїй вулиці, у своєму класі, у своїй церкві?

ПАПЕРОВІ ПТАХИ

Хелен Робінсон

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

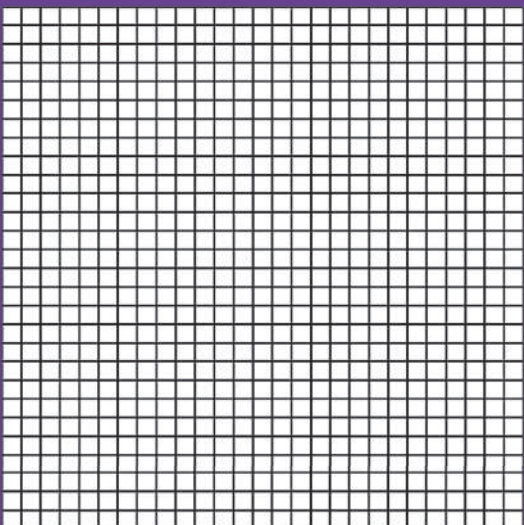
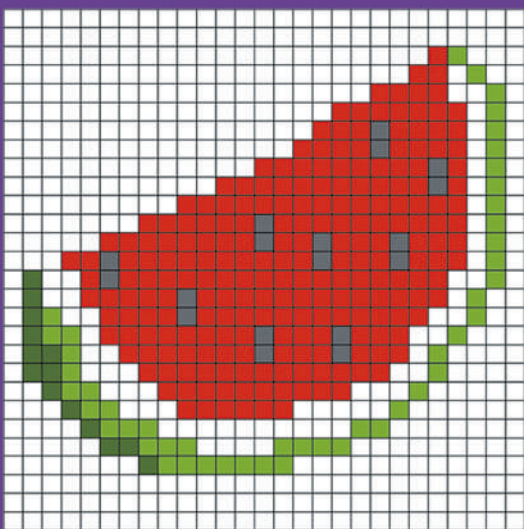

ДОПОМОЖИ РИБКАМ ЗАПОВНИТИ СІТІ.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

ДИВОВИЖНИЙ УЛОВ

Літо добігало кінця, уже було прохолодно. Як і завжди, цієї пори мама з Катрусею поїхали до лісу збирати гриби. Їм хотілося зібрати якомога більше, щоб засушити їх і взимку за холодної погоди варити запашний грибний суп. Мати й донька блукали лісом уже пів години, але в кошику було всього кілька грибочків.

— Ну ось... невже ми залишимося без грибів на зиму? — зітхнула Катруся. — Я так люблю грибний суп. І картоплю з грибами!

— Не засмучуйся так рано, — підбадьорила її мама, — краще помолімося, щоб Бог допоміг нам знайти грибне місце, де до нас ще ніхто не був.

— Молитися Богові про гриби? Мамо, невже ти думаєш, що в Нього немає інших турбот? Чи не потрібно Йому відповідати на значно важливіші молитви?

— Донечко, коли Ісус був на Землі, Він дбав не лише про духовні потреби людей,

а й про фізичні: лікував від хвороб, годував голодних і навіть допомагав людям ловити рибу.

— Як це? Я ніколи не чула цієї історії.

— Невже? — здивувалася мама. — Ось послухай.

За тих часів багато чоловіків були рибалками. Вони ловили рибу великими сітками з човнів. Цю рибу чоловіки їли у своїх сім'ях, а також продавали її, заробляючи кошти на життя. Якщо вони нічого не зловлять, у них не буде грошей і їхнім сім'ям нічого буде їсти.

Якось рибалки трудилися всю ніч, але нічого не зловили. Вони були дуже втомленими й засмученими. Уранці вони побачили Ісуса на березі. Навколо Нього завжди було багато людей, які хотіли слухати Його мудрі слова. Ісус попросив Симона, одного з рибалок, відплисти від берега, щоб мати змогу навчати з його човна. Симон погодився. Він був доброю людиною й теж любив

слухати Ісуса. Після того як Ісус перестав проповідувати, Він сказав Симону знову закинути сіті у воду. Чоловік відповів, що вони всю ніч намагалися зловити рибу, але зусилля були марні. Симон ловив рибу щодня й знав: якщо вночі не було риби, її не буде й уранці. І хоч Ісус не був рибалкою, Симон довірився Йому й вирішив зробити, як Він сказав.

— Що ж сталося далі? — не терпляче запитала Катруся.

— Уявляєш, Симон спіймав так багато риби, що його сіті почали рватися. Він одразу поклав своїх друзів, інших рибалок. Разом вони наловили стільки риби, що їхні човни почали тонути. Симон був вражений величезним уловом і тим, що Ісус таким дивовижним чином їм допоміг. Пізніше він, а також його друзі, брати-рибалки Яків та Іван, стали учнями Ісуса.

— Нічого собі, я думала, що Ісус тільки навчав людей, коли був на Землі, а виявляється, Він ще й усіляко їм допомагав.

— Саме так, — сказала мама, — тому ми можемо просити Бога про допомогу в наших побутових справах. Одного разу Ісус сказав: «Просіть — і дасться вам», тому я пропоную тобі попросити Бога про допомогу.

— Я згодна! — відповіла Катруся.

Мама з донькою в молитві попросили Господа допомогти їм знайти гриби в порожньому лісі так само, як Він допоміг рибалкам зловити багато риби. Вони з надією продовжили блукати лісом і незабаром натрапили на грибне місце. Катруся обережно зрізала гриби й раділа, що їхня поїздка в ліс виявилася не даремною. Удома вони засушили гриби, а взимку варили з них суп і згадували дивовижну історію про те, як Бог відповів на їхню молитву.

Марина Вікторова

ЯК ВИГОТОВЛЯЛИ ПАПІРУС

У БІБЛІЙНІ ЧАСИ

Стародавні біблійні рукописи дійшли до нас на папірусі та пергаменті. Під час виготовлення писального матеріалу стебла папірусу очищали від кори, серцевину розрізали вздовж на тонкі смужки. Утворені смужки розкладали нахлестом на рівній поверхні. На них викладали під прямим кутом ще один шар смужок і поміщали під великий гладкий камінь, а потім залишали під пекучим сонцем.

Після сушіння листок папірусу відбивали молотком і вигладжували. Потім отримані листки папірусу приклеювали один до одного. Зрештою листки мали вигляд довгих стрічок, тому їх зберігали в сувоях (а пізніше — з'єднували в книги). Бік, де волокна були розташовані горизонтально, був лицьовим.

Папірус був дорогий, але його навчилися використовувати неодноразово, змиваючи чи зішкрібаючи колишні записи. Писали очере-

таними пензликами, а чорнило отримували із соку рослин, настояного на деяких видах комах.

Стародавні греки отримували папірус із порту під назвою Біблос, що розташований на території сучасного Лівану.

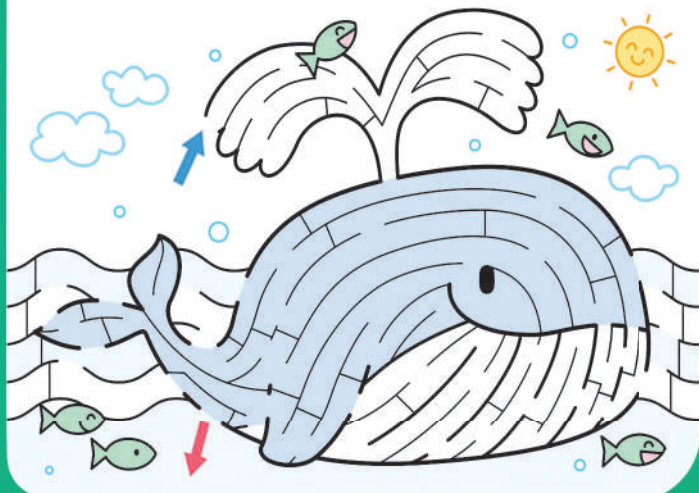
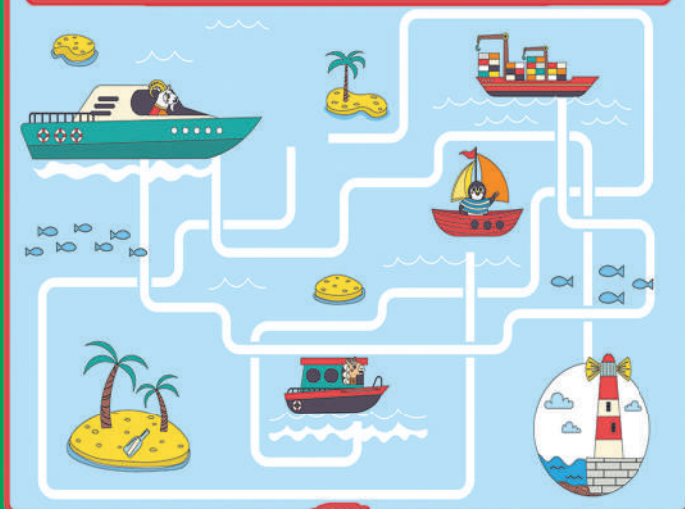
Слово «Біблія» походить від грецького слова «βιβλία», що означає «книги». А слово «книги» бере початок від слова «βιβλο», що позначає «папірус» — матеріал, з якого в давнину виготовляли книги.

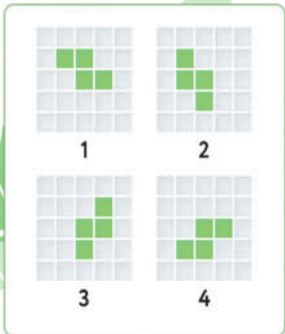
Біблос — найдавніше місто світу

ПОДОЛАЙ ЛАБІРИНТ.

ДОПОМОЖИ КОЗЛИКУ
ВСТИГНУТИ НА МАЯК.

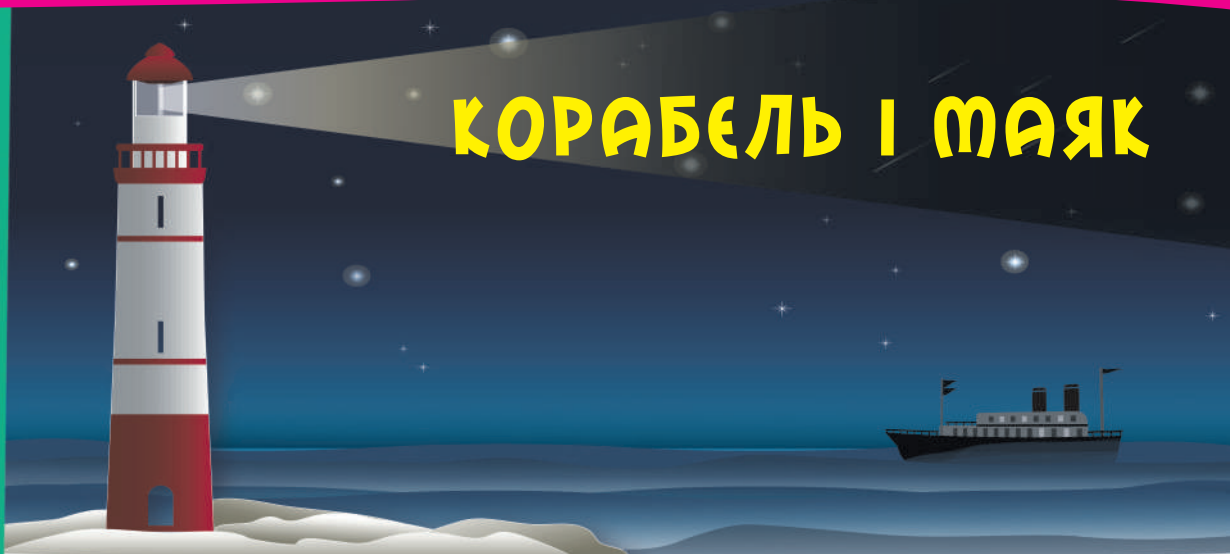
Як бачить фігуру
дівчинка, якщо дивиться
на неї згори?

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ВСІ ВКАЗАНІ ПРЕДМЕТИ.

КОРАБЕЛЬ І МАЯК

Однієї темної ночі капітан військового корабля обережно вів своє судно вперед. Над водою стояла щільна пелена туману. Капітан невтомно вдвигався в туманну імлу й був готовий протистояти будь-якій небезпеці, яка могла чатувати на корабель. Його найгірші побоювання справдилися, коли він побачив яскраве світло прямо по курсу. Мабуть, це було судно, яке йшло назустріч його кораблю.

Щоб запобігти неминучому лиху, капітан швидко послав зустрічному кораблю радіоповідомлення: «Це капітан Джеремія Сміт», – ледь потріскував його голос у трубку. – Змініть курс на 10 градусів на південь. Кінець зв'язку».

На подив капітана, корабель, що ледь вимальовувався в тумані, не зрушив з місця. Натомість по радіо до нього долинуло: «Капітане Сміт, це рядовий Томас Джонсон. Будь ласка, змініть курс на 10 градусів на північ. Кінець зв'язку».

Обурений нахабством такого повідомлення, капітан закричав у відповідь у слухавку: «Рядовий Джонсоне, це капітан Сміт. Я наказую вам негайно змінити курс на 10 градусів на південь. Кінець зв'язку».

Але зустрічне судно також ішло на них. «З усією повагою, капітане Сміт, – почувся голос рядового, – але це я наказую вам повернути на 10 градусів на північ. Кінець зв'язку».

Сповнений люті й відчаю через те, що цей негідний моряк наражає на небезпеку життя його пасажирів і команди, капітан закричав у трубку: «Рядовий Джонсоне! Я на вас за це в суд подам! Востаннє я наказую вам змінити курс на 10 градусів на південь. Я – військовий корабель».

Останнє повідомлення від рядового Джонсона могло злякати будь-кого: «Капітане Сміт, сер. Ще раз з усією повагою до вас я наказую вашому кораблю змінити курс на 10 градусів на північ. Я – маяк».

Як часто ми діємо, як цей капітан!

МАЯК ІЗ СОЛОНОГО ТІСТА

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- глістмасовий ніжик;
- акварель або гуаш;
- пензлик;
- стрічка;
- солоне тісто;
- допомога мамі.

РЕЦЕП ТІСТА:

- 2 склянки борошна;
- 1 склянка солі;
- ¾ склянки води.

1 Змішай борошно, сіль, додай води. Гарно руками виміси тісто.

2 Із частини тіста розкатай рівний овальний млинець завтовшки 0,5 см.

3 Сформуй довгу "морквинку", трохи розплющ і рівно підріж знизу.

4 З тоненьких джгутиків зроби вікна. Змашуй джгутики вологим пензликом.

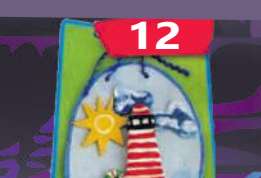
5 Розкатай тонко маленький млинець будь-якої форми. Намалюй зубочисткою й виріж ножиком сонечко та хмари.

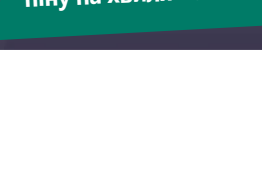
7 Приклей сонечко, зверху одну хмарину, потім другу хмарину й маяк.

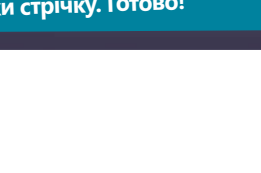
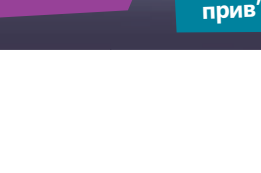
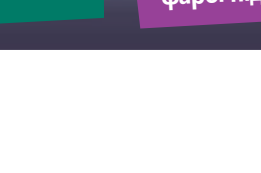
8 Сформуй "морквинку", зігни їх у вигляді коми й трохи сплющ. Ці хвилі приклей унизу маяка.

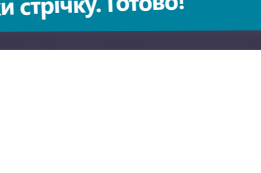
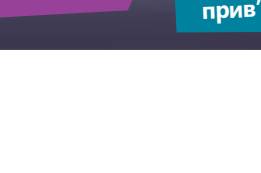
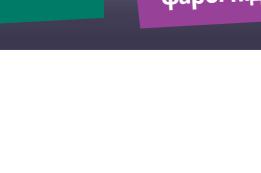
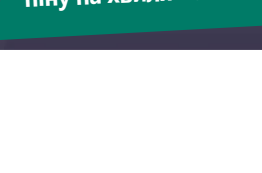
10 Змішай блакитний і білий кольори, розфарбуй заготовку. Хвилі та хмари розфарбуй синім кольором. По сирій фарбі намалюй піну на хвилях білим кольором.

11 Жовтим кольором розфарбуй сонечко. Розмалюй маяк, як на фото. Дай фарбі підсохнути.

12 Намалюй смужки на рятувальному крузі, а по краях овалу – синю рамку. Коли поробка підсохне, прив'яжи стрічку. Готово!

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH FISHING

РИБОЛОВЛЯ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай і вивчи нові слова.

lure [люе:] – приманка

reel [ріл] – катушка

fishing line [фішин лайн] – рибальська волосінь

fisherman [фішермен] – рибалка

hook [хук] – гачок

rod [род] – вудка

fish [фіш] – риба

net [нет] – сітка, сачок

bucket [бакет] – відро

tackle box [текл бокс] – коробка для рибальського спорядження

pond [понд] – ставок

TASK 2

What comes next? Write. Доповни логічний ланцюжок відповідним словом.

1   ? **FISH**

2   ?

3   ?

4   ?

5   ?

6   ?

7   ?

TASK 3

Look at the picture, read the sentences and choose a correct answer. Уважно розглянь малюнок, прочитай твердження й обведи правильну відповідь.

- There are three fish on the grass.
- There is a frog in the blue bucket.
- One of the boys is laughing.
- The cows are sleeping.
- The dog is in the river.
- There are some flowers behind the boys.
- One of the boys has caught a boot.
- There are two trees next to the flowers.

TASK 4

Search the words. Знайди необхідні слова.

FISH
FISHERMAN
ROD
HOOK
LURE
REEL
FISHING LINE
NET
TACKLE BOX
POND
BUCKET

TASK 5

Finish the drawing. What is at the end of fishing rod? Пофантазуй – доповни малюнок і розфарбуй його. Що на протилежному кінці вудки?

– Як мені набридло це нудне й нецікаве життя! Щодня одне й те саме. Що я бачив, окрім цього куща дикого винограду та дерев'яного паркану? – скаржився маленький Равлик своїй матері.

– Чим тобі не до вподоби наш кущ? – здивовано запитала мама. – Ми з твоїм татом прожили тут усе своє життя. Тут мешкали й наші батьки. Тут ми завжди знаходили собі їжу та місце для ночівлі. А цей паркан надійно охороняє нас. – Єдине, що мені до вподоби у вашому улюбленому паркані, – це дірка. Крізь неї я можу принаймні спостерігати за чужим цікавим життям, – дратівливо пробуркотів Равлик.

– Спостерігай, якщо не можеш знайти кращої справи. Але обережніше, не витикайся, аби потім не шкодувати через свою цікавість, – попередила мама.

Равлик підповз до свого заповітного куточка – дошки в паркані, у якій була кругла дірка. Там, за парканом, був дитячий садок. Равлик годинами спостерігав, як на майданчику граються діти. Яке життя! Висунувши різьки, Равлик із захопленням усе роздивлявся. Раптом неподалік від нього в паркан влучив м'яч. Від несподіванки Равлик утратив рівновагу й вивалився на пісок по іншій бік паркану. За кілька секунд він опинився в дитячій долоні.

– Дівчатка! Я равлика знайшла! – пролунав радісний крик дівчинки.

На цей вигук одразу ж позбігалися подружки.

– Світланко, дай подивитися! Дай потримати! – галасували вони.

– Не дам! Це буде мій синочок – Павлик, – відповіла Світлана.

Дівчатка із заздрістю дивилися на неї. Світлана сту-

лила долоньки човником і прошепотіла: «Равлику, равлику, висунь різьки, дам тобі дві сиріжки!» Равлик поволив висунув різьки, розплющив оченята й побачив перед собою крпатий ніс і два зелених ока. Він повернувшись різьками, і тієї ж миті брудний палець штрикнув його по кінчиках різьків. Равлик відсмикнув їх, а дівчинка голосно засміялася. Повторивши це кілька разів, Світлана попрямувала до гойдалки:

– Павлику, хочеш погойдатися? Сідай, я потримаю тебе, щоб ти не впав.

Світлана почала розгойдувати гойдалку. Маленькому Равликові було боязко, аж подих перехопило. Нарешті дівчинці набридло гойдатися, і вона пішла до пісочниці. Там копирсалися дітлахи. Вони будували замок. Підійшовши до них, Світлана запитала:

– Чи готовий королівський палац? До вас завітав принц Павлик.

– Ура! – закричали замурзані «будівельники».

Світлана посадила Равлика на замкову башту. Равлик обережно висунув різьки.

– А тепер ходімо – гулятимеш королівським садом.

Світлана посунула Равлика по піску. Піщинки боляче дряпали його ніжне тільце. Невдовзі й це набридло Світлані, і вона, засунувши свого «синка Павлика» до кишені, побігла до подружок, які стрибали через скакалку. За хвилину вона весело стрибала, а бідний Равлик, зіщулившись від болю та страху, тихенько плакав у кишені.

Настав вечір. За дітьми почали приходити батьки, і майданчик збезлюднів. Нарешті й за Світланкою прийшла мама. Дівчинка кинулася назустріч мамі, розповідаючи всі новини дня: «Сьогодні в Сергія

випав зуб, на підвечірок давали вівсяне печиво, за Юлею прийшла її двоюрідна тітка, а Кирило знову облився компотом». Новин було так багато, що про Равлика Світлана згадала тільки вдома, за вечерею. Вона витягнула його з кишені й почала частувати булкою з варенням:

– Їж, Павлику, це дуже корисне полуничне варення. Ой, як же ти замурзався! Лисенько! Треба бути охайним. Ходімо тепер умиємося, бо час вкладатися спати.

Світлана понесла Равлика до ванної кімнати, узяла мило й почала його мити, примовляючи:

– Ну от, тепер ти чистий. Ходімо до ліжечка, я тебе загорну, заспіваю тобі колискову.

Світланка витерла Равлика рушником, загорнула у велику носову хустину й поклала до маленької іграшкової коляски, наспівуючи: «Баю-бай, баю-бай!» Незабаром вона й сама лягла в ліжко й спокійно заснула. Равлик тихо плакав у ляльковій колясці. Мило боляче щипало йому очі, він не міг поворухнутися, йому було задушно й незручно. Равлик не ступив очей за цілу ніч, з острахом очікуючи наступного дня.

Уранці мама розбудила Світланку. Дівчинка потягнулася, потім рвучко схопилася з ліжка й підбігла до коляски.

– Павлику, підійом! Ходімо вмиватися! – Світлана взяла Равлика й попрямувала до ванної кімнати. – Спочатку ми почистимо зубки.

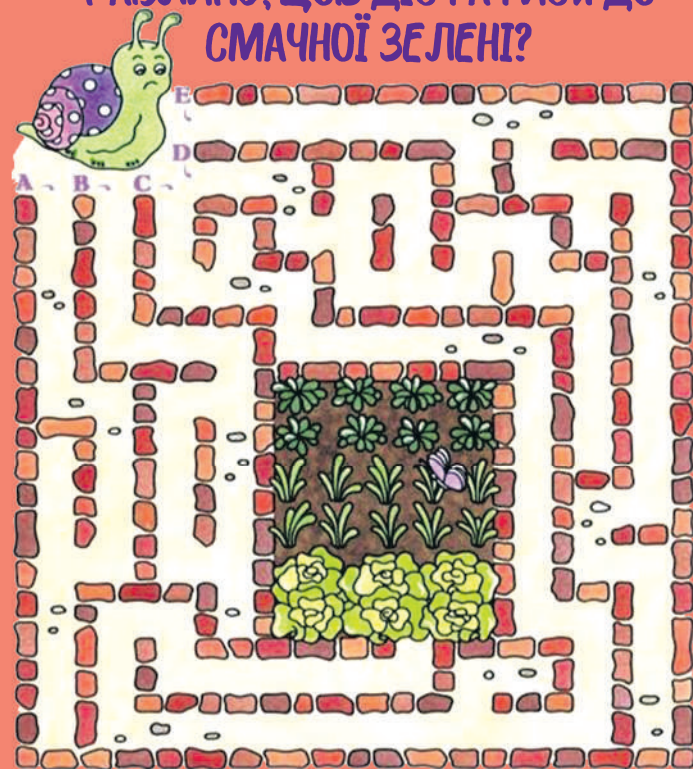
– З ким це ти розмовляєш, Світланко? – здивовано запитала мама.

– Це Павлик, ми з ним будемо чистити зубки, – відповіла Світлана, показуючи зубну щітку з пастою.

– Равлик? Звідки він у тебе?

– Я вчора знайшла його на майданчику. Це мій синочок Павлик. Він дуже слухняний. Він добре їсть і любить

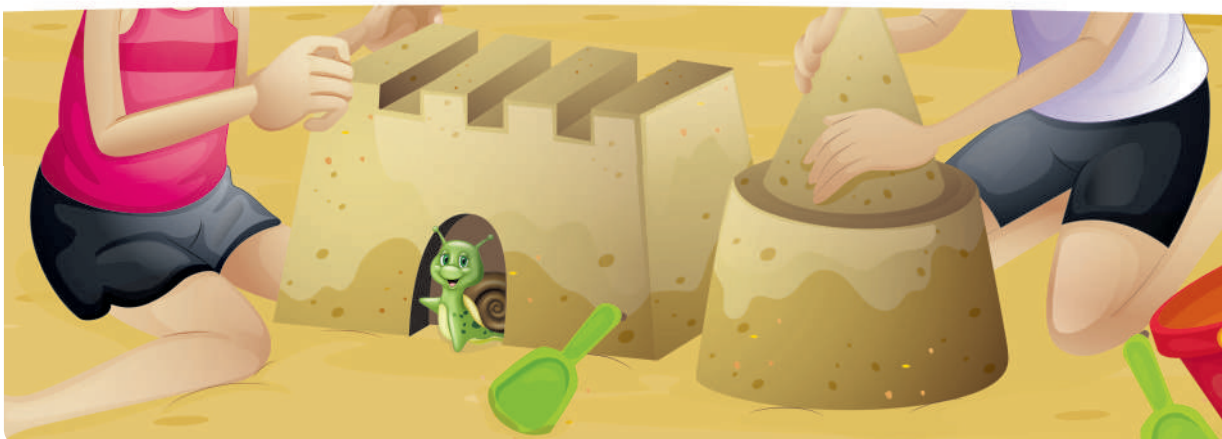
ЯКИЙ ШЛЯХ НЕОБХІДНО ОБРАТИ РАВЛИКУ, ЩОБ ДІСТАТИСЯ ДО СМАЧНОЇ ЗЕЛЕНІ?

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.

ДЕ ЧИЯ ДОМІВКА? З'ЄДНАЙ ЛІНІЯМИ.

МАЛЮЄМО РАВЛИКА ЗА ДОПОМОГОЮ РУКИ.

ПОЛІЧИ.

Україна

Знайди слова

У головоломці зашифровано 15 слів, пов'язаних з Україною. Розташовані вони або за горизонталлю, або за вертикаллю.

Знайди ці слова, обведи їх і підкресли в переліку, наданому внизу сторінки.

Щ	Д	К	О	З	А	К	Ь	Ї	А	И	К	А	Л	Ц	Щ
К	Ь	О	М	А	К	О	З	А	Ц	Т	В	О	Р	К	Ц
О	Б	П	Ш	Е	Н	И	Ц	Я	Д	З	Б	Р	Щ	П	К
Г	Ц	З	Д	Б	М	И	М	Р	К	А	Л	И	Н	А	Б
Н	Ї	Р	Е	Н	Е	З	А	Л	Е	Ж	Н	І	С	Т	Ь
П	Г	И	Р	Є	Т	П	И	С	А	Н	К	А	Е	Р	Ж
Е	О	Н	Ж	Т	Р	И	Т	Р	Е	М	Б	І	Т	А	Б
К	М	А	А	Р	Г	Н	Р	У	А	К	Р	А	Ц	О	К
Т	С	И	В	И	Ш	Ь	И	Ш	Щ	Б	У	Л	А	В	А
О	К	Л	А	З	К	Х	З	Н	Ї	Л	И	Н	Д	И	Г
Р	А	Щ	И	У	В	И	Ш	И	В	А	Н	К	А	З	З
А	В	К	К	Б	Е	И	Л	К	О	Б	З	А	Р	М	Р
Л	З	Б	А	Ь	Ї	Е	Д	Е	Р	А	Є	Б	Р	Ц	И
Ь	Р	К	Т	К	А	Ц	Т	В	О	Б	Г	М	Н	А	Ж

КАЛИНА
ПШЕНИЦЯ
ТРИЗУБ
ПИСАНКА
ТРЕМБІТА

БУЛАВА
КОБЗАР
ЛЕКТОРАЛЬ
ВИШИВАНКА
КОЗАЦТВО

ДЕРЖАВА
НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
РУШНИК
ТКАЦТВО
КОЗАК

► умиватися з милом. Я гойдала Павлика на гойдалці та стрибала з ним через скакалку, – розповідала Світлана.

– Покажи мені його. Він ще живий? Невже ти не розумієш, що мучиш його? Равлик – не іграшка, це жива істота. Він не їсть їжі, до якої звикла ти. Його не можна мити з милом. Йому не потрібно чистити зуби.

– Мені теж не подобається мило! Але ти чомусь змушуєш мене вмиватися, – відповіла Світлана.

– Ти – людина. Для твоєї шкіри мило корисне. Подивися, яке ніжне тільце в равлика. Бачиш, який у нього міцний будиночок, він захищає равлика, бо його дуже легко поранити. Йому, напевно, було дуже боляче від твоїх забав.

– Я не хотіла завдавати йому болю, – сльозилася дівчинка.

– Не плач, доню, ми віднесемо равлика туди, де

ти його знайшла. Будемо сподіватися, що він не загине, – заспокоїла доньку мама.

Дорогою до дитячого садка мама тихо сказала Світлані:

– Кожна жива істота на цій Землі має своє місце, свій рідний дім. Ми не повинні завдавати шкоди нікому, не можна втручатися в чуже життя. Дуже легко нашкодити маленькому беззахисному створінню й навіть згубити його. Бог довірив людям Землю для того, щоб вони володіли всім, що її наповнює. Людині дані розум і серце, щоб правильно керувати всім тим природним багатством, яке її оточує.

– Матусю, я ніколи більше не чіпатиму ані равликів, ані метеликів, ані коників-стрибунців. Я не лякатиму птахів, даремно не зриватиму квіти й листя. Я берегтиму й захищатиму все живе, –

пообіцяла Світлана, дивлячись мамі у вічі.

– І не забувай дякувати Богові за те, що Він подарував тобі все це.

Мама з донькою підійшли до дитячого садка.

– Де ти знайшла цього равлика? – запитала мама.

– Ось тут, біля паркану, – відповіла дівчинка.

– Отже, він приповз із того боку, де росте дикий виноград. Там ми його й залишимо. Повзи, равлику, до себе додому. Ми тебе більше не чіпатимемо.

Маленький Равлик поповз по гілці рідного куща винограду. Він думав: «Який прекрасний мій дім! Цей кущ – найкращий у світі, найгарніший! І мені дуже подобається паркан, він так надійно захищає мене. Я більше не підповзатиму до дірки, адже тепер знаю, що цікавість та заздрість не ведуть до добра».

ПРАВДА – ЦЕ НАДІЙНО

Ольга Бокова

У сім'ї Васильєвих були гості. Після чаювання, коли зі столу вже все прибрали, а дорослі про щось жваво розмовляли, Іринка та її двоюрідна сестра Лариса вирішили помити посуд. Коли Іринка мила тонкі склянки, одна з них випадково тріснула. Дівчинка засмутилася, бо це був мамин улюблений набір склянок.

– Ти нічого поки мамі не кажи, – порадила Лариса, – поставмо її на місце. Мине час, і коли мама виявить, що склянка тріснула, то подумает, що це зробила я, і тебе не сваритиме. Адже ми разом мили посуд!

Спочатку Іринка так і зробила. Проте на душі в неї було неспокойно. І щойно гості пішли, дівчинка набралася мужності, поклікала маму на кухню й, показавши їй склянку, розповіла про все, що трапилося, навіть про запланований обман.

Вислухавши доньку, мама, звичайно, була не в захваті, але й сварити Іринку не стала, а, навпаки, навіть обняла та поцілувала її.

– Я така рада, донечко, що ти сказала правду. Правда – це завжди надійна основа, на якій можна стояти сміливо. Уяви, якби я, не знаючи про те, що сталося, наступного разу поставила ці склянки гостям, не помітивши тріщини, і хтось із них налив туди компот. На скатертині відразу з'явилася б пляма. Додалася б ще одна неприємність. І як би ти тоді почувалася? Дякую, що довірилася мені й

розповіла правду. Ти вчинила мужньо. До того ж ми всі знаємо, що склянка не вічна. Вона й у моїх руках могла б тріснути.

Тато теж був дуже радий, що його донька вчинила чесно. За кілька днів, коли він повернувся з роботи, то подав Іринці пакет. Знаєте, що там було? Склянки! Витончені та дуже гарні! Навіть красивіші за ті, які так подобалися мамі!

Іринка виставила їх на столі у своїй кімнаті та поклікала маму.

– Матусю, дивися, що тато подарував нам з тобою! Яка краса та ніжність! – із захопленням показувала дівчинка мамі нові склянки.

– Неймовірно! – вигукнула мама.

Вона поцілувала доньку й побігла дякувати татові за подарунок.

– Бачиш, Іринко, як добре, що ти сказала правду того вечора. Інакше ми не мали б цих нових склянок. Тепер вони будуть моїми улюбленими, – сказала мама.

– Правда? І мені вони дуже подобаються, навіть більше, ніж той набір, який я зіпсувала, – милуючись склянками, зізналася дівчинка.

Цього вечора в Іринку був чудовий настрій. Вона навіть згадала пісню, слова якої містяться в одному біблійному тексті: «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Матв. 6:33). І весь вечір співала її з радістю.

Соня Щекуріна

Андрій Мукомелець

Веня Щекурін

Віра Довганич

Іван Куник

Ангеліна Климівич

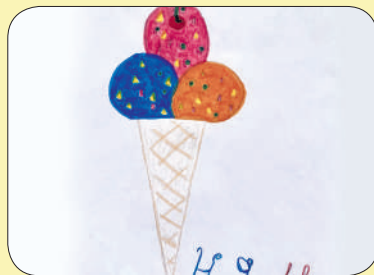
Богдан Козачков

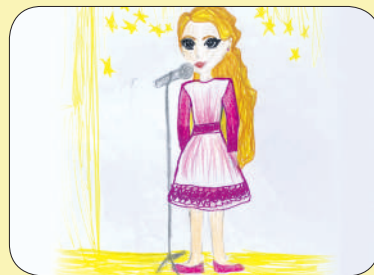
Віка Кот

Еріка Колош

Ліда Кот

Полліанна Колош

Рома Дусь

Софія Безсмертна

Саша Лазур

Іванка Гребінник

Діана Слободянюк

Тринадцятирічні Леон і Дей причаїлися в трюмі корабля. Хлопчики втекли з дому, щоб стати моряками, побачити далекі країни й дізнатися багато нового. Вода хлюпоче за бортом, над головою тріпочуться вітрила. Які пригоди переживуть юнаки, подорожуючи кораблем "Св. Климентин"? Є лише один спосіб дізнатися – вирушити в подорож разом з ними!

Як не заблудитися в морі? Що робити, коли нападають пірати? Як бути, коли корабель оточений ланцюгом небезпечних островів? Про що йдеться в старовинній Біблії, загорнутій у шматок парусини? Усі відповіді – тут, на кораблі посеред моря.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Аліна Літвін

Андрій Безсмертний

Аня Бородовська

Арсен Моїсєєв

Даша Гаврилюк

Дарина Сереветник

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.